

Тарас Титорчук

Майже

по-людськи

Тарас Титорчук
Майже по-людськи

Коцька

З-за подвійного скла на них дивилась величезна морда Хвостика. Кіт відкрив рота аби вкотре питально та сердито нявкнути, ніби запитуючи, чому його не впускають в хату, показалися кількасантиметрові хижі ікла, в очах горів злісний вогонь, він підняв лапу аби покласти її подушечку на прозору поверхню і знову подряпати скло. Тоді Віка не витримала, встала з ліжка і різко смикнула штору, щоб закрити коцьку від загального огляду.

– Ну? Надивилися? Скільки ще вам треба раз на нього глянуть, аби пересвідчитись, що він вже... не той?

– Я просто ніколи не бачив такого гігантського кота, – зі звеселеним та збентеженим блиском в очах вражено повідомив Орест. Вони всі були вражені.

– Так, велика киця. Я таких ніколи не бачила, навіть в кінооо! – докинула його молодша сестричка.

– То що ви з ним збираєтесь робити? – вже вкотре перепитав він.

– Я не знаю, прийде мама, тоді будемо рішати. Да, Діма?

Діма, мовчки дивлячись у підлогу, кивнув.

– То коли ви кажете його таким виявили? – вдруге поцікавився Орест. – І де ж ваші батьки?

Віка зітхнула і, цього разу більш терпляче й деталізовано, почала описувати вчорашній вечір. Та більшість її розповіді виявилася брехнею. Вона не сказала, що мати пішла розбиратись в «Укртелеком», тому що виявила квитанцію про заборгованість. Не розповіла, як мама повернулась й побачила в пошті повідомлення про те, що їм відключають світло. Віка не описувала як мати залетіла в хату і почала сваритися з батьком, який був напідпитку.

Натомість сестра розповіла, як батько, хильнувши пива, вирішив, що зараз саме час обрізати кілька зайвих гілок на яблунях та грушах. Вчора зранку моросив дощ, як і сьогодні вночі, тому надворі

було трохи волого. Батько посковзнувся на слизькому мосі, впав з яблуні та розбив собі голову об виступ кореня дерева.

Діма не до кінця розумів, чому Віка бреше, та чомусь йому здавалось, що вона все робить правильно. Це вже не вперше батьки посварились, а вчорашня їхня сварка призвела до батькової госпіталізації.

Діма якраз хотів вийти з туалету, коли все почалося. Почувши крики, він підтягнув штани і вирішив поки що не висовуватись. Він привідкрив двері і спостерігав за ходом батьківської суперечки через вітальню, посеред якої сидів Хвостик, який також, енергійно крутячи головою, споглядав сцену в кухні.

Мама затисла батька аргументами, звинувачувала його в пияцтві та просаджуванні грошей на автоматах. Батько на п'яну голову виправдань собі знаходив мало. А коли мати усвідомила як пасивно чоловік реагує на її доводи, то не витримала нервового перенапруження і назвала татка кількома з тих слів, яких не можна казати. Тоді він вирішив, що час поставити жінку на місце. Тато розвернувся усім корпусом і його випрямлена рука полетіла мамі в обличчя. Вона впала в коридор прямо на Хвостика, який, нявкнувши, скочив на лапи й дременував мерщій до прочинених на двір дверей, за мить до того, як груди хазяйки опустились йому на голову.

Коли мама вставала, то з навісних намистин бісеру, які відмежовували вітальню й коридор, показалась Віка. Вона побігла за коцькою на вулицю.

Мати, навприсядки, схопилась за тумбочку, потім за щось на тумбочці і, рвучко встаючи, замахнулась цим на батька. Цією річчю виявилася сковорідка. Коли метал зустрівся зі здивованим черепом тата, трохи вище виска, то він відкинувся на кухонний стіл, вдарився боком об його край, впав на килим та так і лишився лежати, непритомний.

Мама рушила у вітальню, зняла трубку, потім згадала, що телефон не працює, побігла назад і поки вона порпалася в сумочці на кухонному столі, Діма нишком вибіг на сходи. Він побачив, що Віка

присіла в траві біля яблуні. На її колінах лащився і муркотів коцька. Вони часто називали його коцькою і дуже рідко Хвостиком, хоч і дали йому таке ім'я два роки тому, коли хрещений сестри, батьків приятель, приніс і подарував його Віці на десятиріччя. Ще тоді, коли дядько Дмитро, в честь якого назвали Діму, витягнув котика з коробки, Віка аж осіла на стілець. «Оооо!.. Коооцька!..» – зачудовано розглядала вона його, взявши тваринку на руки. Пізніше, десь місяць по тому вони таки вибрали для кота ім'я, та воно не прижилося.

Зараз коцька розташувався на колінах сестри і, муркотливо примруживши очі, владно та поблажливо дивився на Діму, не виказуючи ознак свого недавнього збентеження від подій в домі.

Сьогодні вранці Діма ледве встиг натягнути штани та вийти в коридор, як біжутерні намиста в проході у вітальню розкинулись в різні сторони і на нього налетіла Віка. Виявилось що мати встала рано і, повідомивши сонну Віку, поїхала в лікарню. За годину приїхали робочі та швидко відрізали їм електричний дріт.

– Вони уже поїхали. Тільки-що, – сказала Віка, та вона була збентеженою й знервованою. Річ була не тільки в тому, що вони лишилися без світла. Сестру непокоїло щось ще.

– Віка, що таке?

Вона смикано мовчала, її погляд бігав туди-сюди, аж поки не зупинився на його очах.

– Йди, сам побачиш.

Вони вийшли в кухню і Віка виглянула у вікно. Не побачивши того, що хотіла, вона повернулась у вітальню, відімкнула двері, трохи їх прочинила та витягнула голову надвір. Тоді покликала Діму жестом руки, шепотом наказала не виходити, а тільки виглянути, як це зробила вона.

Спочатку він не сприйняв те, що побачив, йому здалося, що до них в двір заліз якийсь бомж, який зараз, обпершись спиною до яблуні біля городу, відпочиває, широко розставивши короткі ноги. Потім Діма зрозумів, що на волоцюзі немає одягу. Те, що він прийняв за

лахи, в які з голови до ніг закутався незнайомець, було насправді темною шерстю, зі світлими, мармурового кольору смужками та кремово-коричневими плямами. Те що Діма сприйняв за світло-сіру сорочку під іншим одягом насправді було шерстю на грудях їхнього кота.

– Шо за...

Коцька повів вухом, розплющив очі, обперся на передні лапи й став на задні. Тепер Діму охопив переляк. Кіт абсолютно вільно стояв на двох лапах, а в його поставі вгадувалось щось людське.

Як і у розмірах.

Хвостик, питально нявчучи, почав наближатись до них. Він зовсім вільно переставляв ноги і розмахував хвостом, наче віялом, збиваючи квіточки з надто високого зілля.

Віка втягнула оторопілого Діму назад у хату і замкнула двері. Невдовзі вони почули, як коцька стає на сходовому майданчику і нявчить.

В цей час мама зазвичай дає йому їсти.

Наступні дві години діти провели в обговоренні того, що їм з ним робити. А коцька тим часом підходив до вікон, нявкав, впирався лапами об скло. Декілька разів він підходив до дверей, видно впирався подушечками лап і туди, поки не навчився дряпати деревину. Він шкрібся й у вікна. Віка сказала, що якщо він цього не припинить, то вікно може луснути.

Коли до них завітали Орест із Ладвою, то коцька якраз дер кігтями вікно Діми, що знаходилось на іншому кінці будинку. Дзвінок не працював і друзі почали стукати в двері. Слава Богу, коцька не одразу відреагував на стукіт, а от Діма з Вікою помчали до дверей, бо думали, що це повернулась мама.

Лада та Орест ще встигли помітити, як коцька виходить з-за рогу.

– МММЄЄЄУУУ!?

Віка з Дімою розчахнули вхід. Побачивши хто перед ними стоїть, вони втягнули заляклих сусідів до себе в хату. Діма ледве встиг повернути замок і відійти, коли від гучного гупоту двері

затрусилися.

ГУП!

Всі здригнулись. Звук чергового удару удару перервав хвилинну мовчанку, яка полонила кімнату після того, як Віка закінчила оповідати про вчорашні та сьогоднішні події. Дімі спало на думку: чи скоро коці дійде до голови, що битись всім тілом можна не тільки в двері? А коли він облишить їх, то як довго протримається скло у будь-якому вікні?

– То чого він став такий? – нарешті озвався Орест. – Це якась мутація, чи що?

– Да!.. Дааа! Я в кіно бачила! Тільки там були великі змії і ці... ящірки! А пам'ятаєш Годзіллу? – спитала Лада.

– Тупа стрічка, – однозначно відповів Орест. – Навіть всі хімікати на Землі, зусиллями всіх вчених, не здатні виростити такого дракона.

– А мені сподобалось. Як він ходив по місту і трошив *усе*! Такий сильний був. І великий, як тепер ваш коцька. А ваш коцька буде такий сильний, як Годзілла?

– Не знаю, може він ще виросте. А ти як думаєш, Дім?

Діма не відповідав. Орестові слова про хімікати та учених наштовхнули його на якісь думки. Та питання сестри їх перебило.

– Я... Я не знаю.

– Добре, то що ж нам тепер робити? Що ви збираєтеся робити? – Орест підвівся з розкладеного дивана. – Чому ви досі нікому не подзвонили?

– Бо ми не можемо, – відповів Діма.

– Домашній не працює, – підтримала Віка. – А мобільний в мене розряджений.

– Бо ти цілу ніч грала в своїх тупих покемонів.

– Покемонів не грають, їх збирають, – ображено відказала братові Віка. – Я грала в...

– Не важно – в шо ти грала, тепер ми сидимо без телефона. І навіть не можемо нікуди подзвонити.

– А якби могли, то куди б ми подзвонили? В службу вилову тварин? Чи у ветеринарію? І шо б сказали? Приїжджайте скоріш, у нас тут під вікнами лазить здоровенний кіт, заразився гігантизмом, це зараз поширене явище, чи не так?

– Так, успокойтесь! – гаркнув Орест. – Зараз не час і не місце для родинних сварок!

Віка здивовано вирячилась на нього, а потім опустила очі додолу і в них Діма помітив сльози. Орест заходився вибачатись, підсів до неї, приобійняв і почав лагідно пояснювати, що він мав на увазі. Та Діма раптово зрозумів, що причина сліз сестри криється не зовсім в словах Ореста. Навіть те що сказав Діма лише опосередковано розбурхало її емоції. Віка перебувала на межі плачу, тому що витратила весь заряд батареї на програми, якими бавилась до ночі. А гралася вона, бо намагалась відволіктися від думок про те, що трапилось ввечері, бо ігри змушували ненадовго забути про карету швидкої, яка відвозить млявого батька із розбитою головою.

Зненацька злість на Віку щезла.

– Орест, а як же твій айфон?

Хлопець звів розгублений погляд на Діму:

– А я його навіть не думав брати з собою. Ми ж думали просто забрати вас до себе, витягнути щось із холодильника, я вчора взяв «Робокопа» на Блю Рей, думав подивимось на плазмі, – Орест трохи поміркував. – Мабуть, треба сходити за ним.

– І думати забудь! – шарпнула його за рукав Віка. – Ти бачив, яка та котяра здоровецька? Якщо він тебе побачить, то як думаєш, шо він з тобою зробить?

– Але ж він домашній кіт! Завжди лагідний до всіх.

Діма подумав, що це не зовсім правда. Місяць тому, коли почався парувальний сезон, він якось бачив, як біля городу коцька тримає в заручниках кицьку. Він був на ній, обхопив її лапами, а вона намагалась вирватись. Та тільки це їй не вдавалося, бо коцька, окрім

того, що був масивніший за кицьку, до цього часу став ще й більш агресивним, ніж торік. Минулого року Діма та Віка постійно вибігали надвір, щоби відігнати від нього чужих котів. Цієї весни коцька вже навчився себе захищати і сам відгонив чужих, якщо ті насмілювались проникнути в його двір.

– Може й так. Може він таким і був, – відповіла Віка. – Але тепер ми не знаємо, чого чекати від коцьки. Бо ми не знаємо, чи змінилось тільки його тіло під час перетворення.

– Про що ти говориш?... – нерозуміюче скривився Орест.

– Я кажу про те, що міг змінитися його *розум*.

БАРТРАХ!

Віка коротко глянула на двері в коридор, звідки долинав звук, і продовжила:

– Якщо з тілом змінилася його вдача, то він уже не той лагідний домашній кіт, що був раніше. І ти ж чуєш, як він гупає у двері? Він злий, і хоче пробратися в хату. А коли він злий, то як ти думаєш, він зрозуміє, що робить щось погане, коли захоче... – вона замовкла і опустила голову.

– Захоче що? Погратися зі мною? – закивав Орест. – Привітатися своїми новими кігтями?

Віка підняла на нього вологі очі і бентежно кивнула.

Діма важко опустився на крісло. Коли Орест сказав, що мабуть піде за айфоном, то він хотів запропонувати піти з ним. Орест і Лада жили трохи далі по вулиці, у високому маєтку за три будинки від них. Це була б така пригода! Він давно хотів пережити щось таке, як у кіно. А тут – кіт-мутант.

Та слухаючи розмову сусіда й сестри і згадуючи кігті, лапи, ікла, *очі* нової подоби його кота, Дмитрик зрозумів, чому він з таким захватом дивився ті фільми. Тому що то – вигадка. І якби в кіно він потрапив у таку халепу, а кіт на нього б напав, то він би неодмінно знайшов якийсь спосіб урятуватись від лап звіра, або його б урятував хтось, в останній момент. Та правда в тім, що в реальності навіть всі вкупі вони не здатні впоратись з котом, який захоче

випробувати свої новоявлені пазурі на їхніх тілах. Тепер їхній старий добрий кіт перетворився на машину для вбивства, а подолати його буде не легше, ніж зрілого тигра.

Реалії суворої дійсності полягали в тому, що вийшовши на двір він не зможе стати героєм. Він стане трупом. Крім того, Дімі невдовзі мало виповнитись десять років. Він небагато що знав про смерть бо в його житті ще не було жодного похорону, однак подумав, що то буде геть не круто, якщо його не буде тут в той день, коли він стане десятирічним.

ГУП!

– Знаєте, шкода, що він настільки домашній, – невесело сказала Віка. – Якби він частіше десь лазив, як нормальні коти, то може зараз би кудись подався. А ми втікли б.

– Таке враження, що в нього з цією хатою якісь особисті рахунки. Чи з кимось із нас, – мовив Орест, коли вони знов почули скавуління й шкряботіння у вікні. – Хоче потрапити в хату, хоч би що.

– Кося стає дуже злою... – констатувала Лада. – Тепер вже дуууже зла! Вона така не була, коли ми тільки прийшли.

І ця злість розпалюється, думав Дмитро. Але чому? Що такого є в хаті, що чудовисько так наполегливо намагається сюди прорватись? Спочатку його скавчання було жалісним, але тепер нявкоти коцьки все більше починають нагадувати пряму погрозу. Що такого життєвоважливого він тут забув? Чому не подається знайти це деінде?

«Бо він домашній кіт. А домашньому коту треба...»

– Їсти!.. Ну звісно! – Діма скочив зі свого стільця і всі здивовано подивились на нього. – Його сьогодні ще ж ніхто не кормив!

– Ти хочеш сказати...

– Да! – перебив він Віку. – Ти сказала, що мати збиралася поспіхом. А це означає, що вона могла просто забути його погодувати!

Віка напружила лоб:

– Коли я побачила, чим він став, то якраз збиралася його покликати, щоб кинуть пару рибчин... – її очі засвітилися і вона підняла їх на Діму.

– Може спрацювати! – зауважив Орест, підводячись.

– Ідем годувати косюуу!.. – викинула руки вгору Лада і побігла в кухню.

– Мнєу?! – почулося від вікна.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Тарас Титорчук

Майже по-людськи

